

ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

The Intention of Professional Accounting Employees in Small and Medium Enterprises to be Entrepreneurs

จิราณุช ไวยพัฒน์

สาขาวิชาการบัญชี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผู้รับผิดชอบบทความ

Jiranuch Waiyapat

E-mail: 6514991016@rumail.ru.ac.th

Faculty of Business Administration Program in Accounting

Ramkhamhaeng University

Corresponding author

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ปัจจัยได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการและปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง คือ พนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 410 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ การแจกแจงค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานใช้สถิติการทดสอบแบบ t-test แบบสถิติความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA) และสถิติถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า พนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 31 - 40 ปี เป็นผู้ที่มีสถานภาพโสด และมีการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 15,000 - 20,000 บาท ปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.25$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ ($\bar{X} = 4.47$) ปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน โดยภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.64$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ด้านเทคโนโลยี ($\bar{X} = 4.37$) และความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.31$)

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า (1) พนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (2) ปัจจัยแรงจูงใจในการเป็น

ผู้ประกอบการ ด้านการรับรู้ความสามารถของตน ด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และด้านความกล้าเสี่ยง มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ (3) ปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน ด้านเทคโนโลยี และด้านเศรษฐกิจ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ, พนักงานบัญชี

Abstract

The purpose of this study is to examine the factors affecting the intention of professional accounting employees in small and medium enterprises to become entrepreneurs, factors include demographic factors, entrepreneurial motivation and supportive environmental. The 410 sample were drawn from population of professional accounting employees in small and medium enterprises in Bangkok and Metropolitan region. Data were analyzed by using the frequency, percentage, mean, and standard deviation and collected data from questionnaires with T-Test, F-Test (One way ANOVA), and Multiple Regression Analysis.

The study indicated that the most professional accounting employees in small and medium enterprises in Bangkok and Metropolitan region of the respondents were female, aged 31 - 40 years old, single, received Bachelor's Degree and received average monthly income of 15,000 - 20,000 bath. Entrepreneurial motivation were at highest level ($\bar{X} = 4.25$). When each aspect, it was found that the aspect has the highest mean were need for achievement ($\bar{X} = 4.47$). Supportive environmental were at high level ($\bar{X} = 3.64$). When each aspect, it was found that the aspect has the highest mean was technology ($\bar{X} = 4.37$). The overall intention of professional accounting employees in small and medium enterprises in Bangkok and Metropolitan region to become entrepreneurs was rated at a highest level ($\bar{X} = 4.31$).

The results of hypothesis test show that (1) the professional accounting employees in small and medium enterprises in Bangkok and Metropolitan region with different sex, age, status, education and income had no significant different overall intention to become entrepreneurs at statistical significance of 0.05 levels. (2) Entrepreneurial motivation; self-efficacy, attitude toward entrepreneur and risk taking had effect the intention of professional accounting employees in small and medium enterprises to become entrepreneurs at statistical significance of 0.05 levels. And (3) Supportive environmental; technology and economy had effect the intention of professional accounting employees in small and medium enterprises to become entrepreneurs at statistical significance of 0.05 levels.

Keyword: Entrepreneurial intention, Professional Accounting Employees

บทนำ

สภาพเศรษฐกิจของไทยในปัจจุบันยังคงชะลอตัวท่ามกลางความไม่แน่นอนทั้งจากปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่เกิดขึ้นมากมาย ไม่ว่าจะเป็นภาวะสงครามในหลายประเทศของโลกที่ยังไม่สามารถคลี่คลายได้ หรือสภาพอากาศที่แปรปรวน ปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้สงครามการค้าทั้งในประเทศและระหว่างประเทศทวีความเข้มข้นมากขึ้น ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อราคาสินค้าและบริการ และกระทบต่อค่าครองชีพของคนไทย ภาพรวมเศรษฐกิจไทยในปี 2566 ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ขยายตัวร้อยละ 1.9 อัตราเงินเฟ้ออยู่ที่ร้อยละ 1.2 และดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุลที่ร้อยละ 1.3 ของ GDP ในส่วนของหนี้ครัวเรือนนั้น สัดส่วนหนี้ครัวเรือนต่อ GDP อยู่ในระดับที่สูงถึงร้อยละ 91.3 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นหนี้เพื่อการบริโภค เกิดจากปัญหารายได้ไม่พอกับค่าใช้จ่ายในระดับครัวเรือน และปัญหาเชิงโครงสร้างในระดับภาพรวมของเศรษฐกิจไทย (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2567)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ถือเป็นแกนหลักของระบบเศรษฐกิจไทย โดยมีจำนวนผู้ประกอบการ SMEs ในปี 2565 มากถึง 3,187,378 รายหรือเท่ากับร้อยละ 99.54 ของกิจการรวมทั้งหมดในไทย ซึ่งในปี 2566 นี้ SMEs ของไทยมี GDP SME เติบโตในระดับที่สูงกว่า GDP รวมของประเทศ คิดเป็นร้อยละ 35.7 ของ GDP รวม (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2567) ดังนั้น หนึ่งในนโยบายเศรษฐกิจมหภาคที่สำคัญของไทยในปี 2567 นี้คือ การยกระดับศักยภาพการผลิตและเพิ่มขีดความสามารถให้กับผู้ประกอบการ SMEs โดยมุ่งเน้นพัฒนาคุณภาพมาตรฐานสินค้า ใช้ประโยชน์จากนวัตกรรมใหม่ ๆ และความก้าวหน้าของเทคโนโลยี (ดนูชา พิษยนันท์, 2567) โดยจุดแข็งของ SMEs คือ เริ่มต้นทำได้ง่ายเพราะใช้เงินลงทุนไม่สูง และบริหารจัดการได้ง่าย แต่ SMEs มีจุดอ่อนที่สำคัญคือ “คน” แม้จะบริหารจัดการได้ง่าย แต่มักขาดความโปร่งใส และขาดการพัฒนาทักษะของพนักงานที่ได้มาตรฐาน เนื่องจากมีเงินทุนจำกัด (วีระศักดิ์ นาทะสิริ, 2558) อีกทั้ง SMEs มักมีการจ้างแรงงานโดยอ้างอิงกับนโยบายค่าแรงขั้นต่ำของรัฐบาล โดยในเดือน ธันวาคม 2566 อัตราค่าแรงขั้นต่ำในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีจำนวน 363 บาทต่อวัน หรือเท่ากับ 10,890 บาทต่อเดือน (กระทรวงแรงงาน, 2566) ในขณะที่ค่าใช้จ่ายครัวเรือนเฉลี่ยอยู่ที่ 17,984 บาทต่อเดือน (กระทรวงพาณิชย์, 2567) ด้วยรายได้และค่าใช้จ่ายที่ไม่สมดุลกันนี้เอง ทำให้พนักงานของ SMEs ที่มีทักษะความรู้ด้านการดำเนินธุรกิจ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพนักงานบัญชี เนื่องจากเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญและช่วยผู้บริหารได้ทุกด้าน ทั้งควบคุมต้นทุน และบริหารสภาพคล่องของกิจการ (ธวัช ภูษิตโภยโคย, 2560) พนักงานบัญชีของ SMEs จึงหันมาเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กลงของตนเองเป็นอาชีพเสริมจากงานประจำ เพื่อสร้างรายได้เพิ่มเติมนอกเหนือจากงานประจำเพียงอย่างเดียว ที่อาจไม่เพียงพอต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน (สุริพันธ์ุ เสนานุช, 2562)

จากความสำคัญและปัญหาดังกล่าว ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยทำการศึกษาทั้งปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ และปัจจัยภายนอก ด้านสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน และศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้พนักงานบัญชีที่มีทักษะด้านการดำเนินธุรกิจ สามารถใช้ประโยชน์จากทักษะที่หลากหลาย เปลี่ยนทักษะเป็นโอกาสต่อยอดสร้างอาชีพเสริมจากงานประจำ สามารถประกอบธุรกิจของตนเอง ส่งเสริมความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ เพื่อประโยชน์ในการเพิ่มรายได้ให้กับตนเองและครอบครัว สร้างเสริมคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นในระดับครัวเรือน นำมาซึ่งคุณประโยชน์ต่อสังคม สู่อุตสาหกรรมที่ยั่งยืนในระดับภาพรวมของเศรษฐกิจไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ที่มีต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
4. เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน ที่มีต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้เป็นการศึกษาความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยมีขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ พนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ซึ่งไม่สามารถทราบจำนวนประชากรที่แน่นอนได้
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ พนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล เนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอนได้ จึงใช้วิธีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยเปิดตารางหาขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Yamane (1973) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และกำหนดค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้เท่ากับร้อยละ 5 จะได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 400 ตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้เพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่าง สำรองไว้เพื่อป้องกันความผิดพลาดกรณีแบบสอบถามมีความไม่สมบูรณ์จำนวน 10 ตัวอย่าง ดังนั้น จึงใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 410 ตัวอย่าง
3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย ด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านการรับรู้ความสามารถของตน ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ และด้านความกล้าเสี่ยง และปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน ประกอบด้วย ด้านเศรษฐกิจ ด้านนโยบายภาครัฐ และด้านเทคโนโลยี ตัวแปรตาม คือ ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

สมมติฐานของการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน
2. ปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านการรับรู้ความสามารถของตน ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ และด้านความกล้าเสี่ยง มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
3. ปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านนโยบายภาครัฐ และด้านเทคโนโลยี มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และนำผลการวิจัยที่ได้ไปวิเคราะห์เพื่อใช้เป็นแนวทางวางแผนแบ่งส่วน ควบคุมและบริหารจัดการกระบวนการที่จำเป็นในการเริ่มต้นประกอบธุรกิจของพนักงานบัญชี ให้บรรลุเป้าหมายเป็นผู้ประกอบการได้
2. เพื่อทราบถึงอิทธิพลของปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ และปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน ที่มีต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และนำผลการวิจัยที่ได้ไปส่งเสริมแรงจูงใจภายในของพนักงานบัญชี พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ใช้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมภายนอกที่สนับสนุนสู่การเป็นผู้ประกอบการได้ และใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานให้แก่พนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ หน่วยงานภาครัฐ รวมถึงภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง ได้ใช้เป็นแนวทางส่งเสริมให้พนักงานบัญชีที่มีทักษะในการดำเนินธุรกิจที่หลากหลายสามารถมีอาชีพเสริมเป็นผู้ประกอบการได้ เพื่อเป็นการเพิ่มรายได้ให้กับตนเองและครอบครัว สร้างคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น นำมาซึ่งคุณประโยชน์ต่อสังคมต่อไป

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผู้ประกอบการและความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

Richard Cantillon (1755) อ้างใน จริยา กอสุขทวีคุณ (2561) ได้นิยามความหมายว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่ซื้อวัตถุดิบในราคาตลาดและนำมาประกอบเป็นผลิตภัณฑ์เพื่อขายในราคาที่ไม่แน่นอนเนื่องจากคำนวณจากราคาทุน ทั้งนี้ ผู้ประกอบการอาจเป็นบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ประกอบธุรกิจผลิตสินค้าและบริการ ก่อเกิดเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจ เพื่อแลกเปลี่ยนระหว่างตลาด ปัจจัยการผลิตกับสินค้าและบริการ โดยได้รับกำไรเป็นผลตอบแทน (พิมพ์ิกา พูลสวัสดิ์, 2563)

Hou, Yu, Lu and Qi (2019) อ้างใน ธวัชรัตน์ คำยงค์ (2566) กล่าวว่า ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ หมายถึง การวางแผน คิดและมองหาโอกาสสร้างธุรกิจ ด้วยทักษะ ความรู้ความสามารถ พร้อมทั้งจะลงมือทำและเผชิญหน้ากับปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการเป็นผู้ประกอบการที่ตั้งใจไว้

ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (Theory of reasoned action: TRA) ถูกพัฒนาร่วมกันโดย Fishbein and Ajzen (1975) เพื่อใช้อธิบายพฤติกรรม (Behavior) ที่เกิดขึ้นนั้นขึ้นอยู่กับความตั้งใจที่จะกระทำ (Intention) ซึ่งมาจากทัศนคติของบุคคลที่มีต่อพฤติกรรม และการคล้อยตามกลุ่มคนสำคัญ จึงสามารถใช้คาดคะเนความตั้งใจที่จะกระทำเพื่อพิจารณาถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของบุคคลได้ (พิมพ์ิกา พูลสวัสดิ์, 2563)

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ชัยวัฒน์ ปัญงพงษ์ และณรงค์ เทียนสงค์ (2521) อ้างใน ธนยพร กวีบริบูรณ์ (2561) ได้กล่าวว่า ทฤษฎีประชากรศาสตร์ (Demography) เป็นแนวคิดเกี่ยวกับประชากร มีรากฐานมาจากภาษากรีก คำว่า “Demo” แปลได้ว่า “People” หมายถึง ประชากรหรือประชาชน ส่วนคำว่า “Graphy” คือ “Description” หมายความว่า ลักษณะ เมื่อรวมศัพท์ทั้งสองประกอบกันจึงได้ความหมายว่า วิชาที่ว่าด้วยการศึกษาเกี่ยวกับประชากร

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2538) อ้างใน आयुส ยური (2560) กล่าวว่า องค์ประกอบของประชากรศาสตร์แบ่งตามตลาดประกอบด้วยปัจจัยด้านอายุ รายได้ ด้านระดับการศึกษา และด้านอาชีพ โดย Khanal and Prajapati (2023) ก็ได้อธิบายว่า ปัจจัยประชากรศาสตร์ ประกอบด้วย เพศ อายุ ประสบการณ์ทำงาน การศึกษา และสถานภาพ

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2545) อ้างใน จุฑามาศ สุขรัรักษ์ (2564) ได้นิยามความหมายว่า แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ หมายถึง อิทธิพลภายในของบุคคลที่ใช้ความพยายามกำหนดทิศทางและทำงานอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นการจูงใจจึงมีผลทำให้บุคคลนั้นเกิดความคิดริเริ่ม เกิดการกระทำขึ้นภายใน มีพฤติกรรมและความเชื่อมั่นว่าจะสามารถบรรลุเป้าหมายได้

Shane et al. (2003) ได้สรุปองค์ประกอบของแรงจูงใจที่อาจมีอิทธิพลต่อการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วยความต้องการประสบความสำเร็จ ความกล้าเสี่ยง ความอดทนต่อความคลุมเครือ ความเชื่อในอำนาจควบคุม การรับรู้ความสามารถของตน และการตั้งเป้าหมาย

ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of planned behavior: TPB) ของ Ajzen ได้ถูกพัฒนาขึ้นในปี ค.ศ. 1991 โดยขยายความจากทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล ประกอบด้วย 3 ตัวแปร คือ ทักษะที่มีต่อพฤติกรรม การคล้อยตามกลุ่มคนสำคัญ และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม โดยทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนยังคงใช้อธิบายการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์เช่นเดียวกับทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล แต่มีความแตกต่างกันคือ ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลไม่มีตัวแปรด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ซึ่งมีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะกระทำ

แนวคิดเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน

Prasit, C. (2018) อ้างใน ทศพล ปรีชาศิลป์ (2566) ได้นิยามความหมายปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการไว้ว่า ปัจจัยภายนอก หมายถึง ด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านเทคโนโลยี

ธนภัทร กันทาวงศ์ (2559) อ้างใน สำคัญสุด สีหตุลานนท์ (2560) กล่าวว่า สภาพแวดล้อมทั่วไป ที่ส่งผลทางอ้อมต่อการประกอบธุรกิจ ประกอบด้วย เศรษฐกิจ เทคโนโลยี การเมืองและกฎหมาย สังคมและวัฒนธรรม

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กฤติน โภยวิริยะกุล (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความตั้งใจในการผันตัวเป็นผู้ประกอบการธุรกิจสตาร์ทอัพของนักพัฒนาซอฟต์แวร์ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เก็บได้ทั้งหมดจำนวน 271 คน มีปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัจจัยทัศนคติที่มีต่อการประกอบธุรกิจสตาร์ทอัพ (3.96) และปัจจัยการรับรู้ความสามารถของตน (2.79) เป็นปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด โดยปัจจัยที่ส่งผลในเชิงบวกต่อความตั้งใจในการผันตัวเป็นผู้ประกอบการธุรกิจสตาร์ทอัพ ได้แก่ ปัจจัยความหลงใหลในการประกอบธุรกิจสตาร์ทอัพ ปัจจัยการรับรู้ความสามารถของตน ปัจจัยทัศนคติที่มีต่อการประกอบธุรกิจสตาร์ทอัพ ปัจจัยการรับรู้โอกาสการประกอบธุรกิจสตาร์ทอัพ และปัจจัยความมีนวัตกรรม ซึ่งปัจจัยความพึงพอใจในงานส่งผลเชิงลบต่อความตั้งใจในการผันตัวเป็นผู้ประกอบการธุรกิจสตาร์ทอัพ ส่วนปัจจัยนโยบายภาครัฐ และปัจจัยแหล่งเงินทุนที่สนับสนุน ไม่ส่งผลต่อความตั้งใจในการผันตัวเป็นผู้ประกอบการธุรกิจสตาร์ทอัพอย่างมีนัยสำคัญ

Khanal และ Prajapati (2023) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของปัจจัยประชากรศาสตร์ที่มีต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการธุรกิจของนักศึกษาด้านธุรกิจในประเทศเนปาล โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษา MBA จำนวน 343 คนจากโรงเรียนเกี่ยวกับธุรกิจจำนวน 13 แห่ง ในเมืองกาฐมาณฑุ ประเทศเนปาล ผลการศึกษาค้นพบว่า ปัจจัยประชากรศาสตร์ ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ประสบการณ์ทำงาน และการศึกษา โดยอายุ สถานภาพ และประสบการณ์ทำงาน ไม่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ และยังไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาและความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีการเก็บข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research Method) และมีรูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) ผู้วิจัยจึงใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) โดยผู้วิจัยได้ศึกษาหาความรู้ ค้นคว้า ทบทวนวรรณกรรม แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดกรอบแนวความคิดในการวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษาวิจัยครั้งนี้ และนำไปสู่ขั้นตอนการให้ความหมายของนิยามศัพท์เฉพาะ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและสร้างแบบสอบถาม ซึ่งในการตั้งข้อความในแบบสอบถามจะต้องเป็นคำถามที่มีความครอบคลุมนิยามศัพท์เฉพาะด้วย ผู้วิจัยได้จัดทำเป็นแบบสอบถามแบบออนไลน์ ใช้แบบฟอร์ม Google Form และนำส่งแบบสอบถามผ่านทาง Facebook Messenger Line เพื่อดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่กำหนด คือ พนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 410 คน โดยใช้วิธีสุ่มแบบบังเอิญหรือแบบสะดวก (Convenient Sampling) ผู้วิจัยได้ดำเนินการแจกแบบสอบถามแบบออนไลน์และรวบรวมข้อมูลในช่วงระหว่างวันที่ 1 – 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2567

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามครบ 410 ชุดแล้ว จึงได้นำข้อมูลนั้นมาวิเคราะห์และคำนวณผลผ่านโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ซึ่งผู้วิจัยกำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ดังนี้

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าความถี่ (Frequency)

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย ด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านการรับรู้ความสามารถของตน ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ และด้านความกล้าเสี่ยง และส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านนโยบายภาครัฐ ด้านเทคโนโลยี และส่วนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

การทดสอบสมมติฐานการวิจัย เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ผู้วิจัยใช้สถิติการทดสอบ t-test กับตัวแปร เพศ ซึ่งเป็นความแตกต่างของค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม และใช้สถิติความแปรปรวนทางเดียว (One – Way ANOVA) กับตัวแปร อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ซึ่งเป็นความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่ม

การทดสอบสมมติฐานการวิจัย เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบอิทธิพลของปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านการรับรู้ความสามารถของตน ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ ด้านความกล้าเสี่ยง และวิเคราะห์เปรียบเทียบอิทธิพลของปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านนโยบายภาครัฐ และด้านเทคโนโลยี ที่มีต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้วิจัยใช้สถิติถดถอยพหุคูณ Multiple Regression Analysis (MRA) ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามการวิจัย สามารถสรุปผลการศึกษาวิจัย ได้ดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 31 - 40 ปี มีสถานภาพโสด และเป็นผู้มีการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 15,000 - 20,000 บาท

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ รองลงมาคือ ด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความกล้าเสี่ยง และด้านการรับรู้ความสามารถของตน เป็นด้านที่มีค่าน้อยที่สุด ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านเทคโนโลยี รองลงมาคือ ด้านเศรษฐกิจ และด้านนโยบายภาครัฐ เป็นด้านที่มีค่าน้อยที่สุด ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ท่านมีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจของตนเองในสักวัน รองลงมา คือ ท่านมีความคิดที่จะเริ่มต้นประกอบธุรกิจเป็นอาชีพเสริมจากงานประจำ ท่านมีความมุ่งมั่นที่จะเริ่มต้นประกอบธุรกิจ และท่านมีความพร้อมที่จะเริ่มต้นประกอบธุรกิจ เป็นข้อที่มีค่าน้อยที่สุด ตามลำดับ

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน สามารถสรุปได้ดังนี้ พนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบอิทธิพลของปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านการรับรู้ความสามารถของตน ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ และด้านความกล้าเสี่ยง ที่มีต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สามารถสรุปได้ดังนี้ ปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการรับรู้ความสามารถของตน ด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และด้านความกล้าเสี่ยง ตามลำดับ ส่วนด้านความต้องการประสบความสำเร็จ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไม่ต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบอิทธิพลของปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านนโยบายภาครัฐ และด้านเทคโนโลยี ที่มีต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สามารถสรุปได้ดังนี้ ปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยเรียงลำดับจากด้านที่มีผลมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านเทคโนโลยี และด้านเศรษฐกิจ ตามลำดับ ส่วนด้านนโยบายภาครัฐ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไม่ต่างกัน

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

อภิปรายผล

1. ผลการศึกษาความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ท่านมีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจของตนเองในสักวัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพนักงานบัญชีเป็นผู้ที่มีทักษะและความรู้ในการดำเนินธุรกิจ จึงทำให้เกิดความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะนำทักษะและความรู้ที่มีไปต่อยอดประกอบธุรกิจของตนเองในสักวัน และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ท่านมีความพร้อมที่จะเริ่มต้นประกอบธุรกิจ ซึ่งอาจเป็นเพราะในการเริ่มต้นประกอบธุรกิจนั้น ต้องมีความพร้อมและทรัพยากรที่จำเป็นในการเริ่มต้นดำเนินธุรกิจ ทั้งเงินลงทุนเริ่มแรก แผนธุรกิจ การเข้าถึงกลุ่มลูกค้าเป้าหมาย จึงทำให้พนักงานบัญชีมีความคิดเห็นว่ายังไม่มีความพร้อมที่จะเริ่มต้นประกอบธุรกิจของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ หฤทัย เย็นเพ็ชร (2565) ที่ได้ศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการโดยภาพรวมมีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ความปรารถนาในชีวิตด้านการงานคือการเป็นผู้ประกอบการ ส่วนความตั้งใจจะเป็นผู้ประกอบการเมื่อมีความพร้อมที่สุด เป็นข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐญา นุ่มพุด (2565) ที่ได้ศึกษาอิทธิพลของแรงจูงใจและปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการธุรกิจออนไลน์ในยุคดิจิทัลของประชากรวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลหลังสถานการณ์โควิด-19 ระบาดระลอกใหม่ โดยพบว่า ประชากรวัยทำงานมีระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการธุรกิจออนไลน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ท่านพร้อมทุ่มเทและทำทุกสิ่งเพื่อที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ และข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดก็คือ ท่านจะใช้ความพยายามทุกอย่างเพื่อจะสร้างและดำเนินธุรกิจของตัวเอง

2. ผลการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่า พนักงานบัญชีที่มีเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน แสดงว่า ไม่ว่าจะเพศชายหรือหญิง มีอายุมากหรือน้อย มีสถานภาพ ระดับการศึกษาและรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่ต่างกัน ก็มีความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เมธาวิ เกียรติพรพิเชฐ (2561) ที่ได้ศึกษา คุณลักษณะและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยพบว่า นักศึกษาที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา และรายได้โดยเฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือนต่างกันมีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการไม่ต่างกัน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ จริญญา กอสุขทวีคุณ (2561) ที่ได้ศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย พบว่า นักศึกษาที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา และรายได้ครอบครัวที่ต่างกันมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่ต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐญา นุ่มพุด (2565) ที่ได้ศึกษาอิทธิพลของแรงจูงใจและปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการธุรกิจออนไลน์ในยุคดิจิทัลของประชากรวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลหลังสถานการณ์โควิด-19 ระบาดระลอกใหม่ พบว่า ประชากรวัยทำงานที่มีสถานภาพต่างกัน ทำให้ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการธุรกิจออนไลน์ไม่ต่างกัน และยังสอดคล้องกับ Khanal and Prajapati (2023) ที่พบว่า นักศึกษา MBA ในเมืองกาฐมาณฑุ ประเทศเนปาลที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

3. ผลการศึกษาอิทธิพลของปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านการรับรู้ความสามารถของตน ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ และด้านความกล้าเสี่ยง ที่มีต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สามารถสรุปได้ดังนี้

3.1 ปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า พนักงานบัญชีมีความคิดเห็นต่อปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการโดยภาพรวมในระดับมากที่สุด อาจเป็นเพราะพนักงานบัญชีส่วนใหญ่มีแนวความคิดที่จะเป็นผู้ประกอบการ หากมีทรัพยากรที่จำเป็นในการเริ่มต้นประกอบธุรกิจที่เพียงพอ อีกทั้งอาชีพผู้ประกอบการนำมาซึ่งความภาคภูมิใจในตนเอง และยังเป็นทางเลือกอาชีพเสริมที่น่าสนใจ ที่มีข้อดีมากกว่าข้อเสีย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐญา นุ่มพุด (2565) ที่ได้ศึกษาอิทธิพลของแรงจูงใจและปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการธุรกิจออนไลน์ในยุคดิจิทัลของประชากรวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลหลังสถานการณ์โควิด-19 ระบาดระลอกใหม่ พบว่า ด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการส่งผลกระทบต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับวิจัยของ ณิชพร แสงสุพรรณ (2565) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการด้านธุรกิจเกี่ยวกับผู้สูงวัยของคนเจนเนอร์เรชั่น Z ในประเทศไทย พบว่า ปัจจัยด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ

3.2 ปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านการรับรู้ความสามารถของตน มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า พนักงานบัญชีมีความคิดเห็นต่อปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านการรับรู้ความสามารถของตนโดยภาพรวมในระดับมาก อาจเป็นเพราะพนักงานบัญชีมีทักษะความรู้ด้านการดำเนินธุรกิจ จึงมีความมั่นใจว่าการเริ่มต้นประกอบธุรกิจเป็นสิ่งที่ไม่ยากจนเกินไป และมั่นใจว่าจะมีโอกาสประสบความสำเร็จ โดยใช้ทักษะความสามารถที่มีควบคุมกระบวนการเริ่มต้นประกอบธุรกิจได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤติน โภยวิริยะกุล (2559) ได้ศึกษาความตั้งใจในการผันตัวเป็นผู้ประกอบการธุรกิจสตาร์ทอัพของนักพัฒนาซอฟต์แวร์ สรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ต่อความตั้งใจในการผันตัวเป็นผู้ประกอบการธุรกิจสตาร์ทอัพของนักพัฒนาซอฟต์แวร์ และสอดคล้องกับวิจัยของ ญัฐญา นุ่มพุด (2565) ที่ได้ศึกษาอิทธิพลของแรงจูงใจและปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการธุรกิจออนไลน์ในยุคดิจิทัลของประชากรวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลหลังสถานการณ์โควิด-19 ระบาดระลอกใหม่ พบว่า ปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

3.3 ปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไม่ต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า พนักงานบัญชีมีความคิดเห็นต่อปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความต้องการประสบความสำเร็จโดยภาพรวมในระดับมากที่สุด อาจเนื่องจากพนักงานบัญชีต้องใช้ความพยายามอดทนต่อการทำงานหนัก และวางแผนอย่างรอบคอบเพื่อเป้าหมายที่จะได้รับการยอมรับว่าเป็นคนที่ประสบความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จริญญา กอสุขทวีคุณ (2561) ที่ได้ศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย พบว่า ปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ ไม่ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และสอดคล้องกับวิจัยของ Altinay, et al. (2012) และ Koh (1996) อังโน ภัทธานิชษฐ์ สรเสริมสมบัติ (2561) ที่พบว่า ความต้องการประสบความสำเร็จไม่ได้ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

3.4 ปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความกล้าเสี่ยง มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า พนักงานบัญชีมีความคิดเห็นต่อปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความกล้าเสี่ยงโดยภาพรวมในระดับมากที่สุด มีความเห็นว่า พนักงานบัญชีสามารถยอมรับผลดีหรือผลเสียจากการตัดสินใจที่มีความเสี่ยงได้ เป็นคนกล้าตัดสินใจและชอบความท้าทายซึ่งการเริ่มต้นประกอบธุรกิจถือเป็นสิ่งท้าทายความสามารถที่มีความเสี่ยงเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐญา นุ่มพุด (2565) ที่ได้ศึกษาอิทธิพลของแรงจูงใจและปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการธุรกิจออนไลน์ในยุคดิจิทัลของประชากรวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลหลังสถานการณ์โควิด-19 ระบาดระลอกใหม่ พบว่า ปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความกล้าเสี่ยงส่งผลกระทบต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ และสอดคล้องกับ Karabulut (2016) และ Gurel, et al. (2010) อังโน ภัทธานิชช์ สรเสริมสมบัติ (2561) ที่พบว่า ความกล้าเสี่ยงส่งผลกระทบต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

4. ผลการศึกษาอิทธิพลของปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านนโยบายภาครัฐ และด้านเทคโนโลยี ที่มีต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สรุปได้ดังนี้

4.1 ปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน ด้านเศรษฐกิจมีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า พนักงานบัญชีมีความคิดเห็นต่อปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน ด้านเศรษฐกิจ ในระดับมาก โดยมีความเห็นว่าระบบเศรษฐกิจที่ดีสามารถเพิ่มโอกาสในการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการได้ ซึ่งระบบเศรษฐกิจของโลกในปัจจุบันเหมาะสมต่อการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ แม้ว่าระบบเศรษฐกิจในประเทศไทยสนับสนุนให้เกิดโอกาสในการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการไม่มากนัก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศพล ปรีชาศิลป์ (2566) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยแรงจูงใจและปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการธุรกิจเริ่มต้น (สตาร์ทอัพ) ร้านอาหารในประเทศไทย โดยพบว่า ปัจจัยภายนอก ด้านเศรษฐกิจอยู่ในระดับมาก และมีผลต่อการตัดสินใจเริ่มต้นทำธุรกิจ (สตาร์ทอัพ) ร้านอาหารในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฅนัตชัย ปินธุ (2563) ได้ศึกษาเรื่อง ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของประชาชนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร ในยุคนิวนอร์มัล สรุปได้ว่า ปัจจัยภายนอก ด้านเศรษฐกิจ มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ

4.2 ปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน ด้านนโยบายภาครัฐ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไม่ต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า พนักงานบัญชีมีความคิดเห็นต่อปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน ด้านนโยบายภาครัฐ ในระดับปานกลาง มีความเห็นว่านโยบายภาครัฐสร้างประโยชน์และสนับสนุนผู้ประกอบการให้เริ่มต้นประกอบธุรกิจใหม่ยังไม่เพียงพอ โดยเฉพาะนโยบายสนับสนุนเงินทุนของภาครัฐที่ยังไม่เพียงพอต่อการเริ่มต้นประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤติน โภยวิริยะกุล (2559) ได้ศึกษาความตั้งใจในการผันตัวเป็นผู้ประกอบการธุรกิจสตาร์ทอัพของนักพัฒนาซอฟต์แวร์ สรุปได้ว่า นโยบายภาครัฐไม่มีความสัมพันธ์ต่อความตั้งใจในการผันตัวเป็นผู้ประกอบการธุรกิจสตาร์ทอัพของนักพัฒนาซอฟต์แวร์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ahmed et al. (2011) อังโน กฤติน โภยวิริยะกุล (2559) พบว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อม ด้านนโยบายภาครัฐไม่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการธุรกิจสตาร์ทอัพ อาจเนื่องมาจากผู้ประกอบการนั้น ยังไม่ทราบถึงนโยบายที่สนับสนุนของภาครัฐ แม้ว่านโยบายภาครัฐที่ดีจะเป็นแรงจูงใจที่สำคัญให้บุคคลหันมาเริ่มต้นประกอบธุรกิจก็ตาม

4.3 ปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน ด้านเทคโนโลยี มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า พนักงานบัญชีมีความคิดเห็นต่อปัจจัยสภาพแวดล้อมที่

สนับสนุน ด้านเทคโนโลยี ในระดับมากที่สุด เนื่องจากพนักงานบัญชีนำเทคโนโลยีมาใช้ในการทำงานอยู่เสมอ และเทคโนโลยียังมีส่วนช่วยให้ผู้ประกอบการประหยัดต้นทุนในการดำเนินธุรกิจได้ อีกทั้งเทคโนโลยีในปัจจุบันส่งเสริมการเริ่มต้นประกอบธุรกิจอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับวิจัยของ ถนัดชัย ปินธุ (2563) ที่ศึกษาเรื่อง ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของประชาชนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร ในยุคนิวนอร์มัล โดยพบว่า ปัจจัยภายนอก ด้านเทคโนโลยี มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ และสอดคล้องกับวิจัยของ อายุส ยูวรี (2560) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเริ่มต้นทำธุรกิจแบบ start-up สรุปได้ว่า ปัจจัยด้านเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ส่งผลเชิงบวกต่อการตัดสินใจเริ่มต้นธุรกิจแบบ start-up ในประเทศไทย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

จากผลการวิจัยมีข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อใช้ประโยชน์จากข้อมูลพื้นฐานเป็นแนวทางในการวางแผน เพื่อส่งเสริมให้พนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการได้ ดังต่อไปนี้

1. ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จากผลการศึกษาพบว่า โดยภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ท่านมีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจของตนเองในสักวัน ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ท่านมีความพร้อมที่จะเริ่มต้นประกอบธุรกิจ ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่า พนักงานบัญชีควรให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งกับการพัฒนาทักษะความรู้ในการดำเนินธุรกิจ โดยการเข้าร่วมกิจกรรมหรือโครงการส่งเสริมและสนับสนุนให้เป็นผู้ประกอบการซึ่งจัดโดยภาครัฐและภาคเอกชน เช่น โครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ โดยกองส่งเสริมผู้ประกอบการและธุรกิจใหม่ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ที่เน้นฝึกอบรมให้ความรู้ วางแผนและจัดทำแผนธุรกิจ การลดต้นทุนโดยใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วย เพื่อช่วยสนับสนุนให้พนักงานบัญชีมีความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจของตน มีความรู้ครอบคลุมหลากหลายแง่มุมธุรกิจ สามารถวางแผนเข้าถึงทรัพยากรที่จำเป็นในการดำเนินธุรกิจ สู่ความพร้อมที่จะเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการได้ในที่สุด

2. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องจากความเสมอภาคระหว่างเพศในปัจจุบันที่มีความเท่าเทียมกัน จึงทำให้เพศชายและเพศหญิงต่างก็มีความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการที่เหมือนกันได้ โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี ซึ่งเป็นวัยที่ผ่านการเรียนรู้และเข้าใจชีวิตมากขึ้น อีกทั้งความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการนั้น จำเป็นต้องมีทรัพยากรที่จำเป็นในการเริ่มต้นดำเนินธุรกิจ และต้องได้รับการสนับสนุนจากสภาพแวดล้อมทั้งทางด้านเศรษฐกิจและเทคโนโลยี ซึ่งอาจไม่ได้แบ่งแยกการเข้าถึงตามสถานภาพและระดับการศึกษา อีกทั้งการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการในปัจจุบันใช้เงินลงทุนไม่สูง ทำให้ไม่ว่ารายได้เฉลี่ยต่อเดือนจะมากหรือน้อยก็สามารถเป็นผู้ประกอบการได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่า ไม่ควรเน้นประเด็นความสนใจเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพราะเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่ต่างกันก็มีความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการและบรรลุเป้าหมายการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจของตนเองได้ไม่ต่างกัน

3. ปัจจัยแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านการรับรู้ความสามารถของตน ด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และด้านความกล้าเสี่ยง มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่วนด้านความต้องการประสบความสำเร็จ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงาน

บัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่ต่างกัน แสดงให้เห็นว่า พนักงานบัญชีมีความคิดมุ่งมั่นตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ มั่นใจว่าเป็นสิ่งที่ไม่ยากเกินไป และมีโอกาสประสบความสำเร็จได้ โดยยอมรับผลดีหรือผลเสียจากการตัดสินใจบนความเสี่ยงได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่า หน่วยงานภาครัฐรวมถึงภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความรู้ พัฒนาทักษะโดยเฉพาะข้อมูลการบริหารจัดการที่จำเป็นในการเริ่มต้นประกอบธุรกิจ อาทิเช่น กิจกรรมอบรมให้ความรู้ทางธุรกิจ หลักสูตรการเป็นผู้ประกอบการและการพัฒนาธุรกิจใหม่ ซึ่งให้ข้อมูลความรู้ตั้งแต่การเริ่มต้นธุรกิจใหม่ไปจนถึงการสร้างธุรกิจให้เติบโต เป็นต้น ในขณะที่พนักงานบัญชีควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ นำจุดแข็งของตัวเองมาต่อยอด ปรับความคิด (Mindset) เพิ่มความกล้าเสี่ยง กล้าแสวงหาความรู้และนวัตกรรมใหม่ ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเป็นผู้ประกอบการ โดยไม่ควรให้ความสำคัญกับการสร้างแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ เนื่องจากพนักงานบัญชีเป็นผู้ที่มีเป้าหมายชัดเจนด้านความต้องการประสบความสำเร็จสู่ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการอยู่แล้ว

4. ปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน ด้านเทคโนโลยี และด้านเศรษฐกิจมีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่วนด้านนโยบายภาครัฐ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่ต่างกัน แสดงให้เห็นว่า เทคโนโลยีมีความเกี่ยวข้องกับการทำงานของพนักงานบัญชี นำมาใช้เพื่อส่งเสริมการเริ่มต้นประกอบธุรกิจได้ และระบบเศรษฐกิจที่ดีสามารถเพิ่มโอกาสในการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการได้ แม้วานโยบายภาครัฐยังสร้างประโยชน์ให้กับผู้ประกอบการได้น้อย ดังนั้นผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่า หน่วยงานภาครัฐรวมถึงภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญกับการสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างนวัตกรรมหรือเทคโนโลยีใหม่ ๆ เกี่ยวกับการผลิตสินค้าและบริการ เช่น ผลิตภัณฑ์รักษ์โลก (ECO Products) เป็นต้น รวมถึงอำนวยความสะดวกเส้นทางการเป็นผู้ประกอบการ ทั้งการเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้สะดวกขึ้นเป็นการเพิ่มเสถียรภาพทางการเงิน ออกกฎหมายเกี่ยวกับเจรจาการค้าเสรีช่วยเพิ่มโอกาสทางการค้าทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ โดยควรให้ความสำคัญกับการประชาสัมพันธ์หรือเพิ่มช่องทางการสื่อสารข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายสนับสนุนต่าง ๆ เหล่านี้ให้เพิ่มมากขึ้นเพื่อสร้างการรับรู้และเข้าถึงในกลุ่มผู้ประกอบการได้ เนื่องจากหากระบบเศรษฐกิจโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศไทยดี จะส่งผลให้พนักงานบัญชีมีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้เพิ่มมากขึ้น เป็นการสร้างอาชีพเสริม เพิ่มรายได้ครัวเรือนและพัฒนาคุณภาพชีวิตของพนักงานบัญชีให้ดีขึ้นได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. เนื่องจากความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับแนวความคิดของบุคคล มิใช่เป็นสิ่งที่เป็นการมองเห็นได้ จึงมีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยอยู่เสมอตามสภาพแวดล้อมและกาลเวลา ดังนั้นการวิจัยซ้ำในเรื่องนี้จึงเป็นสิ่งที่น่ากระทำ โดยมีระยะเวลาห่างกันพอสมควร ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการปลูกฝังแรงบันดาลใจและสร้างเสริมความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย

2. การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเท่านั้น แต่เนื่องจากพนักงานในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประกอบด้วยบุคคลหลายกลุ่ม เช่น พนักงานขาย พนักงานฝ่ายการตลาด พนักงานฝ่ายบุคคล เป็นต้น ในการวิจัยครั้งต่อไป จึงควรมีการขยายขอบเขตการศึกษาจากกลุ่มต่าง ๆ เหล่านี้ เพื่อให้ทราบถึงระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานซึ่งมีความสำคัญได้ครอบคลุมทั้งวิสาหกิจมากยิ่งขึ้น

3. การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะพนักงานบัญชีในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเท่านั้น ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการขยายขอบเขตการศึกษาให้กว้างและครอบคลุมมากขึ้น เช่น ศึกษาพนักงานบัญชีในภูมิภาคอื่น ๆ ทั่วประเทศ เป็นต้น เพื่อให้ทราบถึงระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของพนักงานบัญชีได้กว้างมากขึ้นและสามารถนำผลการวิจัยมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยในครั้งอื่น ซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่บุคคล หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมากยิ่งขึ้น

4. ควรศึกษาเพิ่มเติมถึงตัวแปรหรือปัจจัยอื่นเพิ่มเติมที่อาจมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ นอกจากตัวแปรหรือปัจจัยที่ได้ศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้ผลการวิจัยสมบูรณ์และเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้งานวิจัยมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงแรงงาน. (2566). อัตราค่าจ้างขั้นต่ำตามประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ (ฉบับที่ 12) ซึ่งได้ประกาศให้มีผลใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2567. ค้นเมื่อ 22 มีนาคม 2567, จาก <https://www.mol.go.th/อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ>.
- กฤติน โภยวิริยะกุล. (2559). ความตั้งใจในการผันตัวเป็นผู้ประกอบการธุรกิจสตาร์ทอัพของนักพัฒนาซอฟต์แวร์. การค้นคว้าอิสระวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กองส่งเสริมผู้ประกอบการและธุรกิจใหม่ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. (2567). โครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ (New Entrepreneurs Creation). ค้นเมื่อ 22 พฤษภาคม 2567, จาก <http://nec.dip.go.th/>.
- จรรยา กอสุขทวีคุณ. (2561). การศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์การจัดการมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- จุฑามาศ สุขรักษ์. (2564). อิทธิพลแรงจูงใจและเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการความไว้วางใจและการสนับสนุนแฟรนไชส์ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ผ่านการซื้อธุรกิจแฟรนไชส์ของผู้ประกอบการในเขตกรุงเทพมหานคร. การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ณัชพร แสงสุพรรณ. (2565). ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการด้านธุรกิจเกี่ยวกับผู้สูงอายุของคนเจนเนอร์เรชัน Z ในประเทศไทย. สารนิพนธ์การจัดการมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ณัฐญา นุ่มพุด. (2565). อิทธิพลของแรงจูงใจและปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการธุรกิจออนไลน์ในยุคดิจิทัลของประชากรวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล หลังสถานการณ์โควิด-19 ระบาดระลอกใหม่. การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ดนุชา พิษยพันธ์. (2567). สภาพัฒน์ หั่นเป้า GDP ปี 67 เหลือโต 2.2-3.2% หลังปี 66 โตต่ำคาดแนะต้องใช้มาตรการการเงินช่วยขับเคลื่อน. ค้นเมื่อ 21 มีนาคม 2567, จาก <https://www.infoquest.co.th/2024/376141>.
- ณัดชัช ปินธุ. (2563). ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของประชาชนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานครในยุคนิวโนมัล. การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ทศพล ปรินาศิลป์. (2566). ปัจจัยแรงจูงใจ และปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการธุรกิจเริ่มต้น (สตาร์ทอัป) ร้านอาหารในประเทศไทย. วารสารวิทยาการจัดการปริทัศน์, 25(3), 131-143.
- ธวัช ภูษิตโทยโคย. (2560). การบัญชีกับการจัดการสำหรับ SMEs. วารสารวิชาชีพบัญชี, 13(40), 76-81.

- ธวัลรัตน์ คำยันต์. (2566). การศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนิสิต-นักศึกษาเภสัชศาสตร์ในประเทศไทย. สารนิพนธ์การจัดการมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ฉันทพร กวีบริบูรณ์. (2561). ลักษณะทางประชากร แรงจูงใจของผู้บริโภคและพฤติกรรมการใช้บริการโคเวิร์คกิ้งสเปซในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์ิกา พูลสวัสดิ์. (2563). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเป็นผู้ประกอบการใหม่: กรณีศึกษานักศึกษาบริหารธุรกิจในภาคใต้ของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ภัทรานิษฐ์ สรเสริมสมบัติ. (2561). คุณลักษณะที่ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. รายงานวิจัยคณะวิทยาการจัดการ, มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- เมธาวี เกียรติพรพิเชฐ. (2561). คุณลักษณะและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- วีระศักดิ์ นาทะสิริ. (2558). แผ่นดินของไทย ปัญหาของคนไทย (1.2): ความสำคัญของ SMEs ต่อระบบเศรษฐกิจของไทย. ค้นเมื่อ 21 มีนาคม 2567, จาก <https://mgronline.com/daily/detail/9580000037201>.
- สำคัญสุด สีหตุลานนท์. (2560). ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ กรณีศึกษา นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศ เพชรบุรี. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์การค้า กระทรวงพาณิชย์. (2567). ค่าใช้จ่ายของครัวเรือน ประจำเดือนธันวาคม 2566. ค้นเมื่อ 22 มีนาคม 2567, จาก <https://tppo.go.th/infographic/detail/2401-0000000001>.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2567). รายงานภาวะเศรษฐกิจไทยไตรมาสที่สี่ของปี 2566 ทั้งปี 2566 และแนวโน้มปี 2567. ค้นเมื่อ 21 มีนาคม 2567, จาก <https://www.nesdc.go.th/>.
- สุรีพันธุ์ เสนานุช. (2562). อาชีพที่สอง. ค้นเมื่อ 22 มีนาคม 2567, จาก <https://www.ftpi.or.th/2019/27747>.
- หฤทัย เย็นเพชร. (2565). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน. สารนิพนธ์การจัดการมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อายุส ยูวรี. (2560). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเริ่มต้นทำธุรกิจแบบ start-up. การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Ajzen, I. (1991). The theory of planned behavior. *Organizational Behavior and Human Decision Processes*, 50, 179–211.
- Fishbein, M., & Ajzen, I. (1975). *Belief, Attitude, Intention, and Behavior: An Introduction to Theory and Research*: Addison-Wesley.
- Khanal, K., & Prajapati, B. (2023). Influence of Demographic Factors on Entrepreneurial Intentions among Business Students in Nepal. *Journal of Economic Sciences*, 2(1), 1-12.
- Shane, S., Locke, E. A., & Collins, C. J. (2003). *Entrepreneurial motivation*. *Human Resource Management Review*, 13(2), 257-279.
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis* (3rd Ed). New York: Harper and Row Publications.